

Hồi 64

Dưới Mồ Hoang Sao Làm Quỷ Nhập Tràng

Xích Lôi thần quân, Vô Tình phu nhân, vợ chồng Huỳnh Long Tử, Thiên Giáo giáo chủ Phan Khôn, phó giáo chủ Nhân Kiệt La Siêu đang tranh luận về vụ Phan Tịnh lấy La Hạo làm vợ. Cuộc gây lộn đang sắp đưa tới chỗ động võ thì thốt nhiên trong mồ hoang nổ một tiếng lớn. Huyết Diệm tôn giả từ trong mộ nhảy vọt lên khiến cho toàn trường phải chấn động. Ai nấy đều ngấm ngầm vận động chân lực chuẩn bị để đối phó.

Xích Lôi thần quân lướt ra đứng trước mặt Huyết Diệm tôn giả cười rộ nói :

- Huyết Diệm tôn giả, người ẩn náu mấy chục năm, bữa nay người xuất hiện lại gặp ta thật là may mắn, phải chăng tôn giả muốn đến tham dự cuộc đại hội Thiên Giáo phục hưng ?

-Ha ha ! Lão phu đâu có được rảnh rang để mà làm chuyện đó.

-Vậy người đến đây làm chi ?

Huyết Diệm tôn giả đầu bù tóc rối, mắt như hai chiếc nhạc đồng, miệng đỏ như máu, cười ha hả đáp:

-Có thể nói là lão phu đến đây để hội họp với mấy ông bạn già thì đúng hơn.

Hắn đảo mắt nhìn toàn trường rồi lại cười nói:

- Những bậc già cả đều có mặt tại đây nhưng dường như còn thiếu một vị.

Xích Lôi thần quân cả cười nói :

- Người khéo vẽ chuyện, người đến đây chỉ cố tình tìm đồ tôn của ta thôi phải chăng ?

- Nhân vật mà các giới võ lâm gán cho cái ngoại hiệu Lôi Thần phò mã là đồ tôn của người ư ?

Trên đỉnh núi thốt nhiên có tiếng chấu ngọc xoang xoảng vọng lại rồi tiếng cười the thé cất lên nói:

- Vô Tình phu nhân ! Vụ đổ máu năm xưa tại Tình Thiên bảo, phu nhân còn nhớ không ? Bữa nay chúng ta phải thanh toán món nợ đó đấy nhé.

Vô Tình phu nhân đảo mắt nhìn lên đỉnh núi cười lạt bảo :

- Bạch Anh Hoàn ! Người muốn tìm ta phải không ? Ta nghĩ rằng người không xứng đáng cho ta ra tay chút nào.

Trên đỉnh núi quả nhiên chúa phái Cờ máu xuất hiện. Mụ từ từ đi xuống núi.

Lúc này Cái Vương Tử vẻ mặt lúc xanh lúc trắng biến đổi luôn luôn. Lão lại bên Huỳnh Long Tử nói:

-Huỳnh huynh ! Chúng ta nên đi đến chỗ giảng hòa hơn là gây gỗ nhau. Đệ có một điều muốn nói cho Huỳnh huynh hay.

Huỳnh Long tử trông vẻ mặt lão nghiêm trọng biết ngay là có chuyện quan hệ liên hồi :

- Chuyện chi ?

-Huỳnh huynh quên rằng Phan Tịnh còn ở dưới nắm mồ này ư ?

Huỳnh Long Tử đột nhiên nhớ ra Phan Tịnh hiện giờ còn ở dưới mồ không biết chết sống thế nào liền quát mắng :

-Lão ăn mày kia ! Nếu Tịnh nhi mà có sự gì bất trắc ta sẽ đổ tội vào đầu người đó.

Mọi người nghe tiếng quát của lão đều đứng thộn mặt ra, nét mặt mỗi người đều lộ vẻ lo âu.

Cái Vương Tử thấy vậy vội nói :

-Huỳnh huynh chớ vội nóng giận. Theo như lão quỉ kia vừa nói thì dường như bọn chúng chưa phát giác ra Tịnh nhi ở trong đó.

Huỳnh Long Tử đã hơi yên dạ nhưng vẫn nói :

-Biết đâu chúng chẳng đã ra tay sát tử Phan Tịnh rồi, nhưng giả vờ như vậy.

-Có thể như thế. Nhưng đệ cho Huỳnh huynh hay rằng, tuy đệ bảo là chôn sống Phan Tịnh nhưng thực ra không phải thế. Vì dưới ngôi mộ này dường như ngang dọc, đệ đoán rằng La Hạo trốn lánh dưới đó cũng chưa đi xa được. Vì y đã từng sống ẩn lánh ở trong mộ này lâu năm biết cả đường đất, nên chắc bây giờ lại xuống đất ẩn thân ngấm ngầm chịu đau thương một mình mà thôi ?

Huỳnh Long Tử nghe xong gật đầu nói :

-Tuy ta nóng giận muốn đánh chết gã, nhưng thực ra ta không nhẫn tâm hạ thủ được.

Hai người nói xong câu chuyện tri kỷ rồi lại cười ha hả. Nhưng trận cười bỗng chấm dứt ngay vì mối lo cho sự sống còn của Phan Tịnh vẫn canh cánh bên lòng họ.

Xích Lôi thần quân lại cười hỏi :

- Tôn giả ! Lâu nay tôn giả ở đâu, khiến cho anh em nhớ muốn chết. Bây giờ chắc là Huyết Diệm công lực của người đã đến chỗ kinh thế hãi tục rồi nhỉ ?

Huyết Diệm tôn giả toét cái miệng ống nhổ ra cười nói :

- Thần quân ! Người thật là khéo nói ! Lôi đình chưởng của người ta e rằng hôm nay cũng đã đến chỗ thiên hạ vô địch rồi.

- Không dám ! Lâu nay tiểu đệ làm biếng lắm, có luyện tập gì nữa đâu.

Tuy hai người đối đáp nhau bằng những câu rất ôn hoà nhưng thật ra ai nấy đều biết một cuộc đại chiến sắp xảy ra và hai bên đều chuẩn bị một cuộc tử đấu khốc liệt.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương.

Bên kia Vô Tình phu nhân cùng chúa phái Cờ vẫn tiếp tục châm chọc thóa mạ nhau.

Chúa phái Cờ máu nói :

- Vô Tình phu nhân thật đã quá vô tình ! Tình Thiên Bảo có thù hằn gì với người mà người nhẫn tâm hạ sát toàn bảo. Trên bờ đầm Tuyết Long, người ta chưa trừ được người đã là phúc đức cho người lắm. Nhưng bữa nay thì người khó lòng thoát khỏi bàn tay ta.

Vô Tình phu nhân nhiếc mắng :

- Bạch Anh Hoàn ! Mi thật là đứa mặt dày ! Còn ai chẳng biết mi đem thân đi thờ người khác ? Cái thân dơ bẩn của mi không đáng nói chuyện với ta. Cả đám võ lâm tối số và đều là hạng vô sĩ mới chịu suy tôn mi làm Võ lâm Thánh mẫu. Thế mà mi còn dám vác cái mặt như nhớp đến đây gặp ta nữa ư ?

Mấy lời thóa mạ của Vô Tình phu nhân khiến cho chúa phái Cờ máu căm giận tức xám mặt lại. Mụ lớn tiếng quát :

-Người đừng vội hống hách! Ngày xưa ta chịu thua người nên mới coi người vào hạng trưởng bối. Nhưng bữa nay ta sẽ khiến cho người phải thua nhục nhã và chết một cách như nhục không bằng giống cầm thú.

Vô Tình phu nhân tức run lên, quát lớn :

-Câm miệng ngay ! Con đàn bà đê tiện kia ! Ta phải phân thây mi ra làm muôn đoạn !

- Ta cũng muốn tán xương người ra thành tro than rải khắp các ngã đường cho thiên hạ chà đạp.

Hai người thóa mạ nhau đến cạn tàu ráo máng không còn cách nào đi đến chỗ dàn xếp được nữa. Giữa lúc ấy Thiên giáo chủ Phan Khôn la lên :

- Xin chư vị hãy nghe tại hạ nói một lời. Nơi đây thuộc phạm vi quản hạt của tề giáo. Các vị muốn tử đấu cũng nên giữ cho công bằng. Liệu các vị có vui lòng theo lời đề nghị của tại hạ chăng ?

Huyết Diệm tôn giả cùng chúa phái Cờ máu đều quay lại lạnh lùng đáp :

- Người có điều gì cứ nói ra ! Còn chuyện người xưng là Thiên giáo chi chi đó chỉ là cuồng vọng thôi, trước mắt ta không có cái gì là Thiên giáo cả.

Thiên Hiệp cười đáp :

-Trời có đạo trời, người có đạo người. Bản giáo trên thuận lòng trời, dưới hợp lòng người nên mới dám tự xưng là Thiên giáo.

-Thúi lắm ! Người thuận lòng trời thì ai phản nghịch thiên đạo ?

Chúa phái Cờ máu cười lạt nói :

- Ta đây theo ý muốn của mọi người mà xưng là Võ lâm Thánh mẫu. Thế mà sao người dám đưa thư phủ nhận ? Bữa nay ta đến đây để truy vấn về vụ đó.

Thiên Hiệp cười ha hả nói :

- Trời đất nuôi dưỡng vạn vật thế là ở trên hết mọi vật trong vũ trụ. Chỉ có người phải thuận lòng trời có lý đâu trời phải chiều người bao giờ. Nếu quý chúa phái có thuận lòng người hợp lẽ trời thì trước hết phải đến cầu ban Thiên giáo che chở cho đã.

-Có lý nào như thế được ? Miệng người nói thúi lắm !

Thiên Hiệp sa sầm nét mặt nói :

- Người là một vật dơ bẩn, mở miệng ra là nói những lời thô lỗ thế thì sao xứng đáng với chức vụ Võ lâm Thánh mẫu được ? Ngày bản giáo khai đàn mở hội sắp đến nơi nếu các người biết điều thì chờ đến ngày hôm đó sẽ đem ra công luận. Nếu bây giờ đã xảy ra cuộc ác đấu, ta e rằng thiên hạ bảo ta cậy nhiều người, thế lớn mà hà hiếp kẻ yếu hèn.

Huyết Diệm tôn giả cùng chúa phái Cờ máu đưa mắt nhìn nhau ngẫm để hỏi ý nên mở cuộc chiến đấu ngay bây giờ hay là hoãn lại.

Chúa phái Cờ máu lại đưa mắt nhìn hết thấy mọi người trong trường rồi lên giọng kể cả :

- Hiện giờ Phan Tịnh không có đây. Thôi được ta để cho các người sống thêm mấy bữa nữa cũng không sao.

Vô Tình phu nhân cười lạt nói :

-Bạch Anh Hoàn ! Bất luận mi nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng ta cũng có lời cảnh cáo cho mi hay là trông người phải ngán đến ta. Mi thử xét lại mi xem mình có tội lỗi gì không ? Thế rồi mi lại nhìn Tiêu Lăng mà coi. Mi với y ai cao ai thấp, ai sang ai hèn ? Ta khuyên mi nên về yên phận mà hưởng tuổi trời là hơn, nếu trái lời ta e rằng hôm nay mi không toàn mạng.

Vô Tình phu nhân vừa dứt lời. Chúa phái Cờ máu đột nhiên bước đến trước mặt Chấp Phát tiên tử cười ha hả hỏi :

- Tiêu Lăng ! Ta với người ai hơn ai kém, ai sang ai hèn ? Ha ha ! Cái đó khó mà phân biệt được. Chỉ dùng sức mạnh để phân cao thấp. Nào người phát chưởng đi.

Chấp Phát tiên tử nghe nói mặt hơi biến sắc nhưng lại liền tủm tỉm cười nói :

- Hoàn thư ! Thư thư làm đến Võ Lâm thánh mẫu là sang hết chỗ nói, Lăng muội bì thế nào được.

Chúa phái Cờ máu cười lạt hỏi :

- Ta có phải thư thư của người đâu ? Người sợ ta rồi chẳng ?

Chấp Phát tiên tử nhìn Vô Tình phu nhân rồi quay lại khẽ đáp :

- Hoàn thư ! Ngày Thiên giáo mở đàn, Lăng muội nhất quyết tham dự. Khi đó Lăng muội sẽ hết mình nghinh tiếp thần chưởng của Hoàn thư được chẳng ?

-Không được ! Nếu người không phát chưởng để cùng ta phân cao hạ ngay bây giờ thì ta cũng không nể người được.

Chấp Phát tiên tử nghe mục nói về mặt bà trở nên nghiêm trọng. Bà biết rằng Huyết Diệm chưởng của mục không phải tầm thường. Bà liền đề tụ toàn thân công lực hạ cây phát trần xuống, cặp mắt nghiêm trang nhìn thẳng vào mục. Giữa lúc này Vô Tình phu nhân cười lạt nói :

- Bạch Anh Hoàn ! Mi thật là hạng vô sĩ ! Được rồi, có tài nghệ gì cứ trở hết ra đi. Để ta thừa tiếp mi. Lăng nhi ! Người hãy đứng sang bên Long nhi !

Chấp Phát tiên tử khom lưng vái Vô tình phu nhân nói :

-Thưa sư bá ! Diệt nữ tuy bản lĩnh kém cõi, nhưng đâu dám để sư bá ra thử sức với y cho nhớ tay.

Chúa phái Cờ máu cười ha hả nói :

-Thật là một cô cháu hiếu thuận.

Chấp Phát tiên tử nét mặt nghiêm trọng bước tới trước chúa phái Cờ máu, khi còn cách chừng một trượng thì bà dừng bước lại nói :

-Lăng muội xin lãnh giáo Huyết Diệm chưởng của Hoàn thư !

Chúa phái Cờ máu cười ha hả nói :

-Hay lắm ! Tiêu Lăng ! Ta phục người đó ?

Dứt lời mục vung cả hai chưởng đánh ra. Luồng chưởng phong đỏ như máu xô tới, mãnh liệt kinh người.

Chấp Phát tiên tử tay cầm phát trần, mắt ngó xuống trông chẳng khác tượng Quan Âm.

Chưởng lực của chúa phái Cờ máu chớp mắt đã bao vây lấy Chấp Phát tiên tử. Chấp Phát tiên tử mặt chợt lộ vẻ cực kỳ đau khổ.

Huỳnh Long Tử đứng bên rất đối hoang mang gầm lên hỏi :

- Lăng muội ! Sao Lăng muội không phản kích.

Chúa phái Cờ máu đột nhiên cắn đầu lưỡi phun máu ra như mây mù. Xem thế đủ biết mục đã dụng toàn lực toan một đòn đánh chết ngay Chấp Phát tiên tử. Giữa lúc nguy hiểm tựa ngàn cân treo sợi tóc, Chấp Phát tiên tử khẽ quát lên :

-Xin lãnh giáo tuyệt chiêu của Hoàn thư ?

Cây phát trần trong tay tiên tử vung lên. Một luồng kinh lực âm nhu phóng ra làn thanh quang. Tiếp theo là một tiếng binh vang lên vì chưởng lực đôi bên chạm nhau.

Chúa phái Cờ máu oẹ lên một tiếng rồi miệng phun một vòi máu tươi ra.

Chấp Phát tiên tử cũng rên lên hừ hự rồi ngời phệt xuống, nhắm mắt không nhúc nhích. Sắc mặt tiên tử trở nên lợt lạt và toàn thân run bần bật.

Huyết Diệm tôn giả xẹt người đi một cái nhanh như chớp nắm lấy chúa phái Cờ máu, tung người nhảy đi và gầm lên :

- Lão phu sẽ trở lại !

Lão tung người lên không rồi đột nhiên hạ mình xuống cách đó năm thước. Mắt lão đỏ lên phóng chưởng ra nhanh như chớp chụp xuống chỗ Cháp Phát tiên tử đang ngồi.

Cách đánh lén đê tiện của lão ta trông rất nguy hiểm, nhưng Cháp Phát tiên tử vẫn nhắm mắt ngồi yên làm như chẳng hay biết mình sắp mất mạng đến nơi.

Huỳnh Long Tử đứng bên tức giận gầm lên, phóng Lôi đình chưởng lực ra kịp thời để ngăn cản Huyết Diệm chưởng.

Vô Tình phu nhân đằng hắng một tiếng rồi tung mình lên không, phóng chưởng nhằm đánh vào Huyết Diệm tôn giả.

Phu nhân tỉnh tu dưới đầm Tuyết Long mấy chục năm trời nên chưởng lực hùng mạnh vô cùng ! Huyết Diệm tôn giả khi nào dám coi thường, vội thu chưởng lực về. Lão hú lên một tiếng rồi tung người lên nhanh như tên bắn lao về phía đỉnh núi. Chớp một cái bọn thuộc hạ của chúa phái Cờ máu cũng biến mất.

Lúc Huỳnh Long Tử phóng chưởng ra để ngăn cản Huyết Diệm chưởng, chưởng lực chạm nhau tuy không mạnh lắm mà lão cũng phải lùi lại mấy bước mới đứng vững. Lão thở phào một cái nói :

-Huyết Diệm chưởng của hãn quả nhiên danh bất hư truyền.

Vô Tình phu nhân cũng chạy đến bên để xem thương thế Cháp Phát tiên tử.

Thiên Hiệp hậm hực nói :

- Giống tà ma này nếu không trừ khử đi được thì thực là một mối nguy hại lớn cho võ lâm.

Huỳnh Long Tử vẫn áy náy về sự an nguy của Phan Tịnh quay lại giục Cái Vương Tử :

-Người chưa đi đem gã lên còn đợi đến bao giờ ?

Vô Tình phu nhân móc trong bọc ra một bình thuốc lấy mấy viên nhét vào miệng Cháp Phát Tiên tử. Rồi phu nhân lớn tiếng hỏi Cái Vương Tử :

- Người đi đâu ?

- Đi tìm Phan Tịnh.

-Người chôn sống y rồi kia mà ?

Cái Vương Tử cười khà khà đáp :

-Lão hóa tử chôn sống gã thật. Nhưng gã chết đi rồi thì sống lại mấy hồi.

Nói xong lão xệch người đến chỗ mộ hoang khom lưng chui xuống, lão chun vào mộ rồi lớn tiếng gọi:

-Lão điệt dài ! Người ở chỗ nào ? Cứ ra đi ! Bây giờ lão râu vàng không giết người nữa đâu.

Cái Vương Tử gọi luôn một hồi không thấy tiếng đáp lại thì trong lòng nóng nảy lo âu vô cùng, lão liền đi sâu vào trong. Nhưng trong ngôi mộ này đường hầm tứ tung chẳng biết Phan Tịnh ở nẻo nào ? Cái Vương Tử vừa đi sâu vào vừa gọi om sòm trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mà tuyệt không thấy phản ứng chi hết. Lão tức mình hét lên :

-Lão điệt dài ! Người cố ý trêu gan lão hóa từ này chẳng ? Hay là người bị con quỷ già dùng Huyết Diệm chưởng đánh chết rồi.

Giữa lúc ấy đột nhiên sau gáy lão có luồng hơi thổi mát lạnh. Lão cười ha hả nói :

- Lão điệt ! Người càng lớn càng hư. Ngoài kia biết bao nhiêu người đang đợi người đó.

Lão dừng bước quay đầu nhìn lại. Tuy trong đường hầm tối đen như mực mà Cái Vương tử cũng trông rõ như ban ngày. Lão nhìn thấy hai cái thân ma cứng đờ đứng đó thì sợ hãi giật nảy mình, râu tóc đứng dựng cả lên.

Ban đầu lão còn cho là Phan Tịnh giả vờ để trêu mình. Nhưng khi lão nhìn kỹ lại thì quả nhiên là hai xác chết trần truồng. Toàn thân đen xì không khác gì quỷ nhập tràng.

Lão găm lên một tiếng phóng chưởng ra. Chưởng phong đánh vào hai xác chết chẳng khác gì đập vào những mảnh da khô kêu bành bạch. Hai chiếc thân ma bị chưởng phong hất lùi lại đến mười mấy bước rồi phát ra tiếng cười quái gở.

Cái Vương Tử lịch duyệt giang hồ hiểu nhiều biết rộng. Lão biết rằng phần nhiều những xác chết kiểu này đều có chất độc phóng ra. Lão vội đóng chặt những huyết mạch hô hấp rồi tiến lên mấy bước, đồng thời phóng luôn ba chưởng.

Chưởng lực mãnh liệt bức bách hai cái thân ma nhảy lùi mãi về phía sau. Một cái không lùi kịp ngã bịch xuống đất nhưng tứ chi dẫy loạn cả lên gằng gượng mãi mà không ngồi dậy được.

Cái Vương Tử bỏ mặc cái thân nằm lăn ra đó, chạy đuổi theo cái thân ma kia. Nhưng lần này vừa vung chưởng ra thì thân ma này cũng ngã lăn ra ngay. Lão không ngần ngại gì nữa nhắm đỉnh đầu thân ma phóng chưởng và rất mạnh đánh chát một cái.

Thân ma thét lên một tiếng lanh lảnh rồi vỡ đầu ra không nhúc nhích nữa.

Cái Vương Tử quay lại xem cái thây ma đã ngã trước thì thấy nó tiếp tục bám vào vách đá cố gượng đứng lên bật ra những tiếng kêu trọt trọt rất khó nghe.

Bất thành lình chỗ sâu trong đường hầm cũng có tiếng thét vọng lại. Dường như tiếng thét này của khá nhiều người. Vậy thì trong ngôi mộ hoang này không biết có đến bao nhiêu thây ma.

Lão lẩm bẩm :

-Thế này thì nguy quá ! Nơi đây chắc còn lắm thây ma kịch độc chạy ra.

Lão nhắm cái thây ma đã đứng lên được kia quét ngang một chưởng. Chưởng lực này phóng xuống chỗ thấp, quạt vào chân thây ma bình một tiếng. Thây ma lại ngã vật ra đất.

Cái Vương Tử đột nhiên nhớ ra cách khắc phục thây ma, lão nổi lên một tràng cười ha ha. Ngờ đâu cái cười này làm lão há miệng hút một ít hơi khí độc vào bụng. Lão vội ngừng lại không cười nữa, bụng bảo dạ:

-Hồng mắt !

Giữa lúc ấy trong hang sâu vắng vắng có tiếng hú của Phan Tịnh vọng lại. Ngôi mộ hoang rung chuyển tựa hồ như trời long đất lở.

Lúc này lão đã đầu váng mắt hoa. Nhưng vừa nghe tiếng hú lão chợt nhớ tới Phan Tịnh thì tinh thần lại phấn chấn liền gượng đi về hướng phát ra tiếng hú.

Lão không dám lên tiếng nữa mà vẫn cảm thấy đầu mỗi lúc một nặng thêm tựa hồ như đội thêm trên đầu mấy chục cân, cơ hồ không chống chọi được nữa.

Những tiếng thét lạnh lạnh chí chóc mỗi lúc một nhiều. Tiếng hú của Phan Tịnh càng cấp bách hơn.

Cái Vương Tử cố chống lại với những cơn đầu nhức mắt hoa liều mình chạy về phía trước.

Lúc lão gặp một chiếc thây ma nằm lăn dưới đất thì biết ngay rằng Phan Tịnh ở gần đây liền cố gọi hai tiếng :

- Lão điệt ! Lão điệt !

-Điệt nhi ở chỗ này. Có phải Chu sư thúc đó không?

Cái Vương Tử cố sức la lớn :

- Vì đánh ngã hai thây ma mà ta bị trúng thi độc. Ta không chống nổi nữa rồi.

- Chu sư thúc ! Sư thúc cố nhẫn nại một chút, điệt nhi sẽ đến ngay.

Tiếp theo lại bình bình luôn mấy tiếng.

Bóng người thấp thoáng, Phan Tịnh đã đến trước mặt Cái Vương Tử, chàng đang ôm La Hạo trong lòng. Nàng cũng mê man bất tỉnh.

Cái Vương tử trông thấy Phan Tịnh rồi lại nhìn thấy cả La Hạo nữa. Lão mở miệng cười ha hả hai tiếng rồi dùng thân pháp "Thôi Sơn đảo ngọc trụ" đánh sầm một tiếng. Lão ngã lăn ra đất.

Phan Tịnh hốt hoảng la lên :

-Chu sư thúc ! Chu sư thúc!

Cái Vương tử đứng phắt dậy lại cười ha hả mấy tiếng nhưng rồi lại ngã lăn ra ngay. Phan Tịnh biết rằng lão không tài nào chống nổi nữa liền quờ tay kia ra cấp lấy lão đi về phía cửa hang. May mắn nẻo đường này không gặp một thây ma nào. Chàng chạy rất mau ra cửa mộ chui lên :

-Mọi người vừa thấy Cái Vương Tử cùng La Hạo bị hôn mê thì Nhân Kiệt đã nhảy đến nơi hỏi gấp ;

- Phải chăng hai con quỷ già đã gây ra việc này ?

Phan Tịnh vừa thở vừa đáp :

- Quỷ nhập tràng ! Trong mộ có rất nhiều quỷ nhập tràng nên cả hai người đều trúng phải thi độc.

Chàng vừa dứt lời lại kêu to lên một tiếng :

-Nguy rồi !

Chân chàng loạng choạng mấy bước rồi cũng ngã lăn ra. Đồng thời Cái Vương Tử và La Hạo toàn thân dần dần đen lại. Mọi người luống cuống không biết làm thế nào để cứu chữa. Giữa lúc ấy đột nhiên một bóng người xẹt tới. Vừa đến nơi đã giơ mười đầu ngón tay ra điểm vào ba người. Mỗi người ít ra là bị điểm đến mấy chục ngón.

